

hans Besøg hos Sagføreren meddelte denne ham, at Boet „var en Del belastet“, og med denne Erklæring lod han sig nøje uden at tænke paa at foretage nogen nærmere Undersøgelse. Et Par Tusind Kroner maatte der efter Sagføreren Mening dog sikkert blive til Rest, — det vilde altsaa sige, at han foreløbig havde sikret sig Arbejdsro i det mindste et Aar. Et Forskud fik han straks og meget beredvilligt udbetalt, saa han kunde afgøre sin Gæld.

Nu opgav han ogsaa sin Lærervirksomhed og den anden, nødtvungne Bibeskæftigelse for helt at kunne ofre sig for det store Værk. Utaalmodig som en ung Bjørn, der rejser sig af sit første Vinterhi, rystede han den lange Lediggangs Døsighed af sig og tumlede ud i sit Arbejde. Mens Foraaret drog henover Landet med Solskyer og sortblaa Hagelbyger, sad han hele Dagen og den halve Nat derinde i sit lille Kammer bøjet over sine Papirer, døv for Stærefløjttet derude i Træerne og for den rosenrøde Sne af Æbleblomster, der dryssede ned udenfor hans Vindu. Hver Morgen vækkedes han af Nyboderklokkens Klemten, og han sad allerede ved sit Arbejdsbord, naar Madam Olufsen viste sig udenfor i sin storblomstrede Nattrøje og med Sovekammermøblet under Forklædet for at vande Avriklerne i Haven.

Trods den forholdsvis Velstand, han nu havde opnaaet, foretog han ingensomhelst Forandring i sin Levevis, der snarest i endnu højere Grad blev præget af hans medfødte og tilvante Sparsommelighed. Derimod anskaffede han sig forskellige ret kostbare Plancheværker og andre tekniske Skrifter, som han havde Brug for til sit Arbejde, ligesom han begyndte at holde baade et tysk og et amerikansk Fagtidsskrift. Paa den polytekniske Skole viste han sig aldrig mere. Han havde en Anelse om, at hans forrige Medstuderende havde faaet Nys om Anledningen til hans Besøg hos Professor Sandrup og hvad dette havde aabenbaret, — og forresten ansaae han det for Tidsspilde længer at høre disse endeløse Forelæsninger af pedantiske Stuelærde, der talte om det praktiske Livs Krav som den Halte om en Springdans.

Fru Engelhardt saae han ikke tiere. Han tænkte vel undertiden paa Muligheden af en Forsoning; men noget Skridt dertil havde han ikke gjort. Hvor flov han end vedblev at være over sin Optræden hin Nat, havde Oplevelsen alligevel